

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/578/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812212695
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3812212695.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Romana Hargaša v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o Bratislava, Údernícka č. 5, IČO 35724803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Bratislava, Údernícka č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. č. XXX, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, ul. J. Kráľa č. 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov č. 5 Prešov, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa č. 5/A, Lučenec, o zaplatenie 144,36 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. apríla 2013, č.k. 15C/19/2013-92, jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 24,41 eur, do 3 dní, k rukám právneho zástupcu odporcu a vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, okresný súd zamietol návrh navrhovateľa a o trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi a to 48,46 eur na účet JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A a nahradiť trovy konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi 127,53 eur na účet JUDr. Martina Landla, advokáta advokátskej kancelárie, Lučenec, Rázusova 47/4825, do troch dní od právoplatnosti rozsudku

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ návrhom podaným 19.7.2012 domáhal sa voči odporcovi zaplatenia 144,39 eur, ktorá suma pozostáva z istiny 99,58 eur, úroku 6,17 eur a úroku z omeškania 4,61 eur, zo zmluvnej pokuty a z poplatkov 34,03 eur, s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 99,58 eur od 24.9. 2009 do zaplatenia. Pohľadávku voči odporcovi nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009, medzi postupcom GE Money a.s. Bratislava a ním. Postupca nadobudol pohľadávku s účinnosťou od 1.4.2006 na základe Zmluvy o predaji podniku uzatvorenej medzi predávajúcim GE Money Multiservis, k.s. a postupcom ako kupujúcim. Uplatnený nárok opiera o zmluvu o úvere zo dňa 17.6. 2003 uzatvorenej s právnym predchodcom. Postupca poskytol odporcovi úverový rámec vo výške 99,58 eur, pričom odporca čerpal úver formou nákupov tovaru, alebo výberov v hotovosti. Odporca si povinnosť splácať úver neplnil, čím sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia pohľadávky, predstavovala 144,39 eur. Jednotlivé položky sú uvedené v platobnej histórii, pričom došlo k zosplateniu úveru v ten deň, ktorý je označený položkou „zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“. Odporca uznal svoj

záväzok aj v Dohode o uznaní záväzku, pričom odo dňa postúpenia pohľadávky, neuhradil žiadnu sumu. Dňa 10.10.2012 vstúpil do konania vedľajší účastník na stranu odporcu, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Važecká č. 16. V písomnom vyjadrení z 29.11. 2012, poukázal na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka k spotrebiteľským zmluvám, pričom v predmetnej zmluve z 17.6. 2003 sú viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s § 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pre absenciu náležitostí zmluvy v zmysle § 4 citovaného zákona, sa považuje predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve sa kumulujú viaceré sankcie za omeškanie dlžníka, ktoré sú neadekvátne plneniu, ktoré majú zabezpečovať. Všetky obligatórne náležitosti zmluvy, sú uvedené v zmluve len čiastočne, niektoré sú súčasťou miniatúrneho textu formálne nedostupných obchodných podmienok, ku ktorým spotrebiteľ svojim podpisom ani nepristúpil, preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Žiadal skúmať evidenciu došlých úhrad od odporcu. Pokiaľ navrhovateľ poskytol odporcovi úverovú kartu, táto bola poskytnutá bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorej by bol tento záväzok individualizovaný s potrebnými zákonnými náležitosťami. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka bez možnosti dlžníka, ovplyvniť jeho obsah. Táto dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu, je sofistikovane skryté do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2. Dohody. Je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Navrhovateľovi išlo pod zámienu ponuky splátok o to, aby dosiahol predĺženie premlčacej lehoty, o čom svedčí i to, že v dohode nie je napísaná ani výška splátok. Uzatvorenie dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení, podpisom dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody, privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. Iniciatíva k uzatvoreniu dohody, nikdy nevychádza od spotrebiteľa a konanie dodávateľa, treba považovať za nekalú obchodnú prax. Podporne navrhol postupovať v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. pre prípad, že by súd neakceptoval túto právnu argumentáciu. Pokiaľ deň splatnosti pohľadávky, podľa listín predložených navrhovateľom, nastal predčasným ukončením, navrhovateľ podal návrh 9.7.2012, je zrejme, že je jeho právo premlčané, preto žiadal návrh zamietnuť. Odporca súhlasil s prejavmi vedľajšieho účastníka na jeho strane, pripojil sa k vznesenej námietke premlčania. Uzavrel zmluvu o revolvingovom úvere z 17.6. 2003 a v rámci tejto zmluvy vyčerpal 3.000,- Sk. Nevrátil žiadnu sumu, túto zmluvu uzatváral v predajni v Tesco Prievidza s tým, že mal v úmysle zobrať si pôžičku na kúpu uhlia a dreva, pričom musel najskôr uzavrieť zmluvu o revolvingovom úvere, kde dostal OK kartu na sumu 3000,- Sk, toto musel minúť len v Tesco, až následne mohol dostať žiadaný úver, o ktorý žiadal vo výške 15.000,- Sk. Tento ďalší úver mu však poskytnutý nebol, nikto sa mu neozval. V mesiaci apríl 2010, sa mu ozval p. Demko, stretli sa spolu za hotelom Vyšehrad pri jeho aute. Mal pripravenú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, táto bola ním vyplnená a pýtal sa ho na sumu splátky. Vôbec mu nevysvetľoval čoho sa dohoda týka, o aký dlh ide. Vysvetlil mu, že od budúceho mesiaca má splácať po 20,- eur, ponáhlal sa, všetko mal len rozložené na aute. Dohodu podpísal, jedno vyhotovenie zmluvy si zobral so sebou. Vôbec mu nebolo vysvetlené, že podpisuje uznanie záväzku, alebo že dlh je premlčaný, inak by to s určitosťou nebol podpísal. Celé stretnutie vnímal tak, že sa dohodli len na splátkach.

Ďalej s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania okresný súd uviedol, že dňa 17.6.2003 uzavrel odporca s GE Capital Multiservis k.s. Bratislava Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úverový rámec v sume 15.000,- Sk pri výške pravidelnej splátky 750,- Sk, RPMN 12,2 %, s dátumom prvej splátky do 17.7. 2003, každá ďalšia splatná k 17.dňu v mesiaci. Navrhovateľ v písomnom vyjadrení - špecifikácii z 17.8. 2012 tvrdil, že odporcovi bol poskytnutý úverový rámec do 15.000,- Sk, pričom odporca tvrdil, že dostal len OK kartu na sumu 3000,- Sk, ktoré prostriedky použitím karty, aj vyčerpal. Podľa špecifikácie navrhovateľa, odporca čerpal 99,58 eur, neuhradil žiadnu splátku, pričom z tejto sumy predstavuje suma neuhradených úrokov 6,17 eur. Ďalej vysvetlil spôsob výpočtu úroku z omeškania ako sankčného úroku, ktorý predstavuje spolu 4,61 eur, zmluvná pokuta v zmysle Sadzobníka poplatkov 20 % z dlžnej čiastky, t.j. 20 % zo splátky 750,- Sk, t.j. 150,- Sk, celkom zmluvná pokuta za omeškané splátky predstavuje 19,92 eur. Ďalej v zmysle Sadzobníka, uplatňuje navrhovateľ za správu úveru poplatok 1,33 eur mesačne a poplatok za výber hotovosti z bankomatu 2,29 eur v zmysle bodu 9.1 OP. Takto uplatňuje sumu 6,64 eur, ako sumu poplatkov za správu úverového účtu z piatich mesačných poplatkov, ďalej sumu 7,47 eur ako poplatok za otvorenie účtu. V ostatnom určujú obsah zmluvy obchodné podmienky pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty a sadzobník poplatkov, ktoré sú súčasťou zmluvy. Ďalej sa v zmluve /v spodnej časti označenej ako

zmluva o revolvingovom úvere a používaní platobnej karty/ uvádza, že uvedený zákazník a UniBanka a.s. Bratislava zastúpená spoločnosťou GE Capital Multiservis k.s. týmto uzatvárajú zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, ktorou zákazník žiada UniBanku a.s. o vydanie platobnej karty na čerpanie úveru poskytnutého mu zmluvou o revolvingovom úvere a ktorou sa banka zaväzuje zákazníkovi túto kartu vydať. Svojim podpisom zákazník potvrdzuje, že sa zoznámil s podmienkami zmluvy, zaväzuje sa ich dodržať, ako i Sadzobník. Z platobnej histórie vyplýva prehľad čerpania peňažných prostriedkov prostredníctvom karty, pričom posledná splatnosť nastala 17.2.2005. Zmluvou o predaji podniku medzi GE Money Multiservis k.s. Bratislava a Ge Money a.s. Bratislava zo dňa 29.3.2006, došlo k predaju podniku GE Money Multiservis, k.s. Bratislava so všetkými právami k veciam, iným právam a hodnotám. Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou GE Money a.s. Bratislava a navrhovateľom zo dňa 23.9.2009, došlo k postúpeniu aj predmetnej pohľadávky voči odporkyňi. Oznámenie o postúpení, bolo doručované odporcovi písomne podaním z 23.9.2009. Z Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku vyplýva, že dňa 20.4.2010, uzavrel navrhovateľ s odporcom predmetnú dohodu, ktorou v časti 2. Uznanie záväzku, uznal odporca čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi GE Money a.s., číslo zmluvy 1015851670 zo dňa 17.6. 2003 v časti istiny 99,58 eur a nákladov na inkasné konanie 21,66 eur. V časti 3. Forma splatenia záväzku, došlo k dohode o splátkach 20,- eur mesačne počnúc prvou splátkou 20.5.2010. Dohoda ďalej obsahuje rozhodcovskú doložku a záverečné ustanovenia. Z písomného podania navrhovateľa z 12.4.2013 vyplýva tvrdenie, že vedľajší účastník nemá právo vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva. Subjektom na vznesenie námietky premlčania, je len dlžník. Námietku premlčania preto uplatnila osoba neoprávnená. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku z 20.4.2010 má všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje, má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval v čase uznania. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája Na ústnom pojednávaní dňa 15.4.2013, vedľajší účastník ako aj zástupca odporcu opakovane vzniesol námietku premlčania, pričom splatnosť dlhu nastala 17.2.2005, dohoda o uznání bola podpísaná 20.4.2010, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Je nenáležitá argumentácia navrhovateľa k uznaniu záväzku, alebo dlhu v zmysle § 558 OZ a § 110 OZ vzhľadom na to, že uznanie záväzku ako také, považuje za neplatný právny úkon. Dohoda nevyjadruje vôľu odporcu, preto je v zmysle § 37 OZ neplatná, uznanie záväzku vzhľadom na neurčitosť a nezrozumiteľnosť, je neplatné. Dlžník v čase podpisu dohody, ani nemal vedomosť o tom, že dlh je premlčaný.

Ďalej s odkazom na ust. § 2 písm. a/, b/ zák.č. 258/2011 Z.z., § 37 ods. 1, § §39, § 40 ods. 1, § 101 OZ okresný súd v odôvodnení uviedol, že vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval návrh navrhovateľa za nedôvodný, a preto ho zamietol. V konaní nebolo sporné, že odporca potom, čo uzavrel s navrhovateľom v predajni Tesco v Prievidzi zmluvu o revolvingovom úvere číslo 1015851670 s tým, že mal záujem o úver vo výške 15.000,- Sk, vyčerpal použitím platobnej karty Ok karty z tejto karty formou nákupov tovarov sumu 3.000,- Sk, ktorá skutočnosť vyplýva nielen z výpovede odporcu, ale aj z platobnej histórie. Dňa 17.6. 2003, t.j. v deň podpisu zmluvy, zúčtoval navrhovateľ odporcovi poplatok za otvorenie účtu 225,- Sk, odporca dňa 19.6. 2003 vykonal nákup kartou v sume 3000,- Sk, pričom následne mu ďalší úver poskytnutý nebol. Rovnako je nesporné, že odporca z titulu čerpania týchto prostriedkov, žiadnu sumu navrhovateľovi nevrátil. Celková splatnosť celého úveru podľa zosplatnenia dlhu /viď platobná história/ nastala ku dňu 17.2. 2005. Vzhľadom na vyjadrenia vedľajšieho účastníka, ktorý spochybnil platnosť zmluvy o úvere, súd považoval za potrebné najskôr ustáliť medzi ktorými zmluvnými stranami, došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere a či takáto zmluva je platným právnym úkonom. Niet pochýb o tom, že odporca a spoločnosť Ge Capital Multiservis k.s. Bratislava, uzavreli individuálne špecifikovanú zmluvu o úvere, na základe ktorej mal poskytnúť veriteľ odporcovi revolvingový úver do výšky úverového rámca 15.000,- Sk. K poskytnutiu tohto úveru nedošlo, čo potvrdil odporca a navrhovateľ sa jeho vrátenia nedomáha. Touto zmluvou však v ďalšom navrhovateľ vopred nanútil konajúcej osobe - odporcovi aj iný úkon než iba ten, o ktorý mala záujem. Navrhovateľ poskytol odporcovi najskôr platobnú kartu Ok kartu, pričom prvé čerpanie úveru musí byť minimálne vo výške 3000,- Sk a nasledujúce najmenej vo výške 500,- Sk, pričom následne navrhovateľ má možnosť ďalší úver a ďalšie čerpanie zamietnuť. Uvedené vyplýva z Obchodných podmienok pre revolvingový úver a vydávanie a používanie platobnej karty /čl. 3 Spôsob čerpania úveru/. Odporca súčasne jedným a tým istým podpisom na predmetnej

listine podpísal aj to, že je mu poskytnutý úver formou platobnej karty OK karty, pričom o takýto úver nemal záujem, a až následne od čerpania a splácania tohto úveru záviselo to, či podpísaná zmluva o revolvingovom úvere, bude naplnená, alebo nie. Ak chcel odporca získať úver na zakúpenie na účel, ktorý uviedol, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá obsahovala síce údaje o poskytnutí úverového rámca 15.000,- Sk, avšak predtým musel čerpať aj iný nežiadany úver. Podpisom zmluvy o úvere a o vydaní a používaní platobnej karty v spodnej časti zmluvy pri miniatúrnom písme zároveň vyjadril aj súhlas s ďalšími podmienkami úveru a Sadzovníkom bez toho, aby mu uvedené bolo jasne vysvetlené a bez možnosti reálne sa oboznámiť so znením týchto podmienok. Takýto právny úkon spotrebiteľa - odporcu, obsiahnutý v inej zmluve o úvere je neplatný s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože odporca evidentne nemal vôľu uzavrieť aj takýto úkon -zmluvu o úvere na sumu úverového rámca 3000,- Sk formou použitia OK karty, a to len na určenom obchodnom mieste. Okrem toho zo znenia tejto časti zmluvy nevyplýva nič iné len to, že na požiadanie zákazníka a v prípade splnenia podmienok stanovených veriteľom, poskytne veriteľ v prospech zákazníka peňažné prostriedky do určitej výšky a zákazník sa zaväzuje tieto prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky a podobne. Vyplýva teda z toho, že na žiadosť zákazníka, môže byť len v budúcnosti uzavretá zmluva o úvere, čomu zodpovedá aj správanie dlžníka z predchádzajúceho úverového vzťahu. Ak teda veriteľ Ge Money Multiservis, k.s. bez osobitnej písomnej úverovej zmluvy, v ktorej by bol záväzkový vzťah bezpodmienečne individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, poskytol odporcovi úver formou platobnej karty OK karty, je takáto zmluva absolútne neplatná, pretože nedošlo k dodržaniu predpísanej písomnej formy, ako to požaduje ust. § 4 ods. 1 citovaného zákona, a preto je zmluva o revolvingovom úvere, na ktorú navrhovateľ poukazuje neplatná v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Samotný písomný súhlas s uzavretím zmluvy o úvere, ktorý obsahuje výšku úveru, výšku splátky a RPMN, dátum prvej splátky, pričom tieto údaje sa netýkajú skutočne poskytnutého a vyčerpaného úveru, v žiadnom prípade nemôže nahrádzať dvojstranne uzavretú zmluvu o úvere. Neprehľadnosť celého úverového vzťahu umocňuje nakoniec i to, že v zmluve o úvere žiada zákazník zároveň aj UniBanku a.s., ktorú zastupuje spoločnosť Ge Capital Multiservis k.s. o vydanie a používanie platobnej karty a banka sa zaväzuje kartu vydať, hoci banka zmluvu nepodpisuje. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdí, že pôvodným veriteľom bola spoločnosť Ge Capital Multiservis, k.s., pričom z tejto spoločnosti prešli práva a povinnosti na Ge Money a.s. práve s odkazom na tento zmluvný vzťah, nie je možné z tohto neplatného právneho úkonu, priznať plnenie zo zmluvy. V zmysle § 451 odst. 1 Občianskeho zákonníka, môže sa navrhovateľ domáhať len vydania bezdôvodného obohatenia, ako plnenia z neplatného právneho úkonu. Celková splatnosť úveru nastala najneskôr 17.2. 2005, pričom premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je v zmysle § 107 ods. 1 občianskeho zákonníka dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Navrhovateľ podal návrh dňa 19.7.2012, teda po uplynutí uvedenej premlčacej doby, preto je právo navrhovateľa premlčané a súd návrh zamietol. Pre úplnosť súd udáva, že ku dňu podania návrhu, uplynula aj zákonná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti súd udáva, že i keď išlo o zmluvu o úvere uzavretú podľa Obchodného zákonníka, vzhľadom na to, že táto zmluva je svojím charakterom zároveň i spotrebiteľskou zmluvou, pričom na záväzky zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, a tým i ustanovenia o premlčaní, spravuje sa premlčanie takéhoto dlhu občianskym právom. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, vzhľadom na zistené okolnosti uzavretia tejto dohody, považuje súd túto dohodu a v nej obsiahnuté uznanie záväzku za absolútne neplatný právny úkon, predovšetkým pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka a neplatnú pre neexistenciu slobodnej vôle na strane účastníka dohody - odporcu. Je zrejmé, že len a len z iniciatívy navrhovateľa, bol vyhľadaný odporca s tým, že dojednáva len splátky tohto úveru, pričom nebol vôbec informovaný o tom, že dlh je v tomto čase už premlčaný a aké sú následky uznania záväzku. Odporca v konaní uviedol, že dohodu mal vopred pripravenú zástupca navrhovateľa, nič mu nebolo vysvetlené, vylúčil, že by mu bolo vysvetlené, že podpisuje premlčaný dlh a že dochádza k uznaniu dlhu. Súd pritom udáva, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka a iniciatíva na jeho uzavretie musí vyjsť zo strany dlžníka, pričom tak, ako súd zisťuje v ostatných konaniach v obdobných veciach, jediným účelom návštevy zástupcu navrhovateľa, bolo uzavretie dohody o splátkach. Vzhľadom na to, že súd vyhodnotil zmluvu ak neplatnú, nemohlo dôjsť k platnému uznaniu zmluvného záväzku s odkazom na údaje v časti 2. Uznanie, keďže právnenému predchodcovi navrhovateľa, prináležalo len vydanie bezdôvodného obohatenia. I keď je v zmluve vypísané číslo pôvodnej úverovej zmluvy, výška omeškanej istiny, len veľmi ťažko preto možno uvažovať o uznaní dlhu čo do právneho dôvodu. Takto deklarovaný zámer navrhovateľa dosiahnuť úspešnú vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, súd hodnotí ako nekalú obchodnú prax, pretože

navrhovateľa ako veriteľa, viedlo k podpisu dohody to, aby docielil vymožitelnosť práva pred súdom, a nie menil pôvodný obsah zmluvy, a to dojednanie nových splátok. Dohoda ako taká, je pritom vyhotovená vo forme predtlačeneho textu, t. z. pre všetky prípady dlhov, či sú v čase podpisu tejto listiny premlčané, alebo nie. Dlžník podpisom podpisuje dohodu o splátkach, ale zároveň i písomne uznáva záväzok, pričom jeden úkon, nie je možné oddeliť od druhého. Uzatvorenie tejto dohody a v rámci nej uznanie záväzku, nevyjadruje vôľu konajúcej osoby /vid' výpoveď odporcu / je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody, neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti. Uznanie dlhu nemohlo platne nastať v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože odporca nevedel o premlčaní dlhu tak, ako to vyžaduje uvedené ustanovenie. Tvrdenia navrhovateľa o rozdielnych účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta OZ a uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, a to že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka, že uznáva premlčané právo, kým pri uznaní dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje táto vedomosť, považuje súd vzhľadom na všetky zistené okolnosti ohľadom uzatvorenia tejto dohody za účelové, až špekulatívne. Vzhľadom na uvedené, považoval súd dohodu v časti uznania záväzku za neplatný právny úkon jednak z dôvodu nedostatku vôle na strane odporcu, z dôvodu neplatnosti uznaného záväzku a jednak pre rozpor s dobrými mravmi, a to i pre rozpor s § 4 ods. 8 zákona č. 257/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, takúto prax veriteľa označuje súd za nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, preto v dôsledku vznesenej námietky premlčania, súd návrh zamietol predovšetkým z tohto dôvodu. Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľa v tom, že vedľajší účastník nemôže účinne vzniesť námietku premlčania, súd konštatuje, že s týmto názorom nesúhlasí. Pokiaľ by vedľajší účastník v občianskoprávnom konaní nemohol urobiť v konaní procesné vyhlásenie, či už ústne, alebo písomne, ktoré opiera aj o ustanovenia hmotného práva, stratil by sa akýkoľvek jeho význam v konaní. Vedľajší účastník podľa názoru súdu, môže vzniesť aj námietku, ktorá je hmotnoprávneho charakteru, napríklad námietku neplatnosti právneho úkonu, premlčania dlhu a podobne. Okrem toho, v danej veci vzniesol námietku premlčania pred súdom aj odporca, ako dlžník. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania s požiadavkou položiť Súdnemu dvoru Európskej únie otázku ohľadom posúdenia nekalých podmienok aj v zmenách a doplnkoch pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy, súd sa týmto návrhom nezaoberal, pretože tento návrh bol podaný podmienene pre prípad, ak súd nebude akceptovať právnu argumentáciu ohľadom tohto úkonu. Vzhľadom na to, že súd sa takmer v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou vedľajšieho účastníka ohľadom vyhodnotenia neplatnosti tohto úkonu, súd tento návrh nepovažoval za účinný procesný návrh vedľajšieho účastníka, o ktorom by mal súd rozhodovať.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní bol úspešný odporca a vedľajší účastník na strane odporcu. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy za právne zastupovanie právnym zástupcom JUDr. Andrejom Cifrom, pričom ide o trovy právneho zastúpenia z hodnoty sporu 144,39 eur, odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1,2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje 16,60 eur, pričom ide o úkony - prevzatie a príprava zastúpenia 16,60 eur + režijný paušál 7,63 eur, písomné vyjadrenie z 29.11.2012 v sume 16,60 eur + RP 7,63 eur, trovy právneho zastúpenia vzniknuté na strane vedľajšieho účastníka pre JUDr. Andreja Cifru sú ako celok 48,46 eur. Trovy právneho zastúpenia advokáta - substitúta JUDr. Martina Landla, ktorý zastupoval aj vedľajšieho účastníka a aj odporcu, ide teda o trovy oboch účastníkov, avšak vzniknuté len jednému právnemu zástupcovi, a tieto predstavujú odmenu za zastupovanie na pojednávaní 15.4. 2013 v sume 16,60 eur, režijný paušál 7,81 eur, spolu s DPH 29,29 eur, ďalej náhradu cestovného advokátskej koncipientky za cestu dňa 15.4. 2013 za cestu Lučenec - Prievidza 240 km, základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba na 100 km 6,5 l, cena za liter paliva 1,44 eur, spolu cestovné 66,38 eur, pričom právny zástupca uplatňuje len polovicu cestovných výdavkov vzhľadom k tomu, že v predmetný deň sa zúčastnil pojednávania na OS v Prievidzi aj v inej veci. Ďalej súd priznal náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní 10 polhodín á 13,01 eur, spolu 130,10 eur, suma v polovici 65,05 eura. Trovy právneho zastúpenia JUDr. Martina Landla predstavujú potom spolu 127,53 eur. Trovy právneho zastúpenia ako celok sú spolu 175,99 eur.

Rozsudok okresného súdu, v zákonom stanovenej lehote, odvolaním napadol navrhovateľ, prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím uplatnil dôvody odvolania uvedené v § 205, ods. 2, písm. f, d/ O.s.p. a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok

prvostupňového súdu zmenil a to tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu, resp. aby tento zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, spolu vo výške 29,29 eur. Vo svojom odvolaní poukázal na to, že dňa 20.04.2010, odporca podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa tento záväzok splniť, pričom dohoda má všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu. Poukázal na čl. 5 bod 5.3. dohody. Podľa jeho názoru, v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, teda namiesto pôvodnej premlčacej doby, začala plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. Poukázal na to, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Poukázal na to, že týmto bolo umožnené odporcovi splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach, teda išlo o snahu, v jeho záujme predísť súdному konaniu. Práve pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára odporcami, je zabezpečená vymožitelnosť tejto pohľadávky a to práve uznaním dlhu zo strany odporcu, s čím je aj nové plynutie premlčacej doby spojené. Vzhľadom na uvedené, je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku. Týmto prístupom súdu, podľa neho došlo k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Napriek tomu, že odporca si bol vedomý svojho záväzku, tento neuhradil, ktoré konanie nemožno považovať za morálne a čestné a preto nemožno súhlasiť ani s tým, aby tomuto konaniu, bola poskytnutá súdom ochrana. Dohoda neobsahuje žiadne zložité, ani zavádzajúce právne formulácie. Odporca sa mal možnosť s jej obsahom oboznámiť, túto si prečítať a mal možnosť ju odmietnuť a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Nemôže teda súhlasiť so zamietnutím návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 veta druhá OZ, t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatie plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby, v tomto prípade nastupuje. Dohodou došlo k zmene obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočívala v tom, že odporcovi bolo umožnené splácať záväzok v splátkach. Podľa jeho názoru, dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, pričom navrhovateľ ako postupník, tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy a preto sa na takúto dohodu o uznaní dlhu, nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej uviedol, že nesúhlasí, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a to z tých dôvodov, že vedľajší účastník Združenie na ochranu spotrebiteľa, musí byť sám z podstaty svojej existencie, schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Môžu pritom využívať aj určenú podporu ministerstva. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti, aj materiálne, aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie návrhu a návrh na priznanie trov konania, pričom nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiaden dôvod, zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu, nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov, v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Trovy vedľajšieho účastníka, nepovažoval za účelne vynaložené na uplatnenie, alebo bránenie práva. Nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, sa neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní, podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy, neboli vynaložené účelne. Podľa jeho názoru, nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových procesne významných skutočností. Činnosť vedľajšieho účastníka nepovažoval za tak odborne náročnú, aby si vyžadovala úplné právnické vzdelanie. Poukázal na to, že podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, bez znalosti prejednávanej veci, s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Podľa jeho názoru tu bola namiesto aplikácia ust. § 150, ods. 2 O.s.p., pretože trovy nie sú úmerné a primerané výške pohľadávky, povahy a zložitosti veci a obsahu podaní. Neúčelné sú podľa neho trovy spojené s účasťou právneho zástupcu na pojednávaní, keď ide o konanie s nízkym predmetom sporu a účastník si zvolí zástupcu " z druhého konca republiky" a cestovné náhrady takéhoto zástupcu dosiahnu sumu, prevyšujúcu pohľadávku, preto podľa jeho názoru, by mu mala byť priznaná náhrada cestovného len vo výške cestovného verejnými dopravnými prostriedkami.

Odporca a vedľajší účastník na strane odporcu, využili svoju zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu a to prostredníctvom právneho zástupcu, v ktorom vyjadrení uviedli, že napadnuté rozhodnutie považujú za správne po stránke skutkovej i právnej a žiadali odvolací súd, aby toto potvrdil. Poukázali na osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, vyplývajúci zo zvýšeného záujmu spoločnosti, ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu, teda spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb, ktorí stále častejšie na trhu vystupujú v monopolnom postavení. V preskúmvanej veci, nepochybne právny predchodca navrhovateľa, v právnom postavení dodávateľa, uzatvoril s odporcom, ako spotrebiteľom, zmluvu o úvere zo dňa 17.06.2003. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20.04.2010, je formulár vopred pripravený dodávateľom, ako veriteľom, pre odporcu ako spotrebiteľa, teda dlžníka, pričom spotrebiteľ nemal žiadnu možnosť ovplyvniť jeho obsah. Poukázal na to, že táto dohoda je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve, akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ, v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom, ako spotrebiteľom. Akékoľvek argumentačné snahy navrhovateľa o spochybňovanie uvedeného právneho a skutkového stavu, sú účelové. Predformulovaná dohoda, predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky, sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári dohody, absolútne neplatnými. Poukázali aj na rozpor tejto dohody s dobrými mravmi, v zmysle § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody, neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lesť, v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky, predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu videli v tom, že navrhovateľovi umožňuje účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva, v dôsledku plynutia času, pričom drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov, už v čase uplatnenia pohľadávky na súde, nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke. Navrhovateľ vo formulárových dohodách, necháva dlžným spotrebiteľom uznávať často pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul, t.j. suma istiny je vyššia, ako skutočná pohľadávka, podložená platným právnym titulom. Touto dohodou, chce navrhovateľ pre potreby súdneho konania, navodiť dojem perfektnosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok. Jednostranné predĺženie premlčacej doby na strane navrhovateľa, bez súčasného predĺženia premlčacej doby k nárokom spotrebiteľa, na vydanie bezdôvodného obohatenia, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. Poukázali na to, že návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že sa navrhovateľ snaží tvrdiť opak. V skutočnosti, sa spotrebiteľom predkladá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára, dohoda o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom, oslovené osoby nerozumejú. Navrhovateľ sa v rámci predmetu podnikania, dlhodobo zaoberá inkasovaním pohľadávok a takáto činnosť, ktorá je súdu známa, zahŕňa aj celé spektrum mimosúdnych úkonov, ktorých cieľom je, aby sa dosiahla úhrada pohľadávky bez súdneho konania, resp. aby sa získala čo najlepšia východisková pozícia pre súdne konania. Priemerný spotrebiteľ, je nielen právne neznalý a neinformovaný, ale súčasne aj mimoriadne manipulovateľný v situácii, pokiaľ sa dostane pod psychický tlak a sú u neho vyvolané emócie strachu a obáv, čo školená osoba pracujúca pre inkasnú spoločnosť, dokáže bez ťažkostí vhodne využiť. Pracovníci navrhovateľa, poverení podpisovaním formulárových dohôd, postupujú plošne non lege artis a dlžníkov nepoučujú o premlčaní záväzku, vôbec už nie o podstate samotného premlčania, nakoľko ani samotní pracovníci navrhovateľa, o premlčaní záväzkov nemajú žiadnu vedomosť. Z uvedených dôvodov, s poukazom na rovinu verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa, upravenej ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je podľa ich názoru, potrebné považovať okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, za nekalú obchodnú praktiku, ktorému konaniu, nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Zastávajú názor, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa, ktoré odporujú dobrým mravom, súčasne s neurčitou dohodou, je dôvodom na posúdenie uznania, ako neplatného právneho úkonu z hľadiska ust. § 39 a § 37 ods. 1 OZ. V súvislosti s odvolacou námietkou navrhovateľa, týkajúcou sa náhrady trov konania poukázal na to, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom a každý musí mať možnosť, sa nechať zastupovať. Považoval za absurdné, že navrhovateľ vedľajšiemu účastníkovi vyčíta hromadný vstup do konania, keď je to práve navrhovateľ, ktorý si svoj nárok voči spotrebiteľom, uplatňuje v rámci predmetu podnikateľskej činnosti. Poukázali aj na nálezy Ústavného súdu, ktorý zastáva obdobný názor, že každý má právo na náhradu

trov právneho zastúpenia. Vzhľadom k ustálenému rozmeru práva na právnu pomoc, nie je možné prostredníctvom termínu účelový, vymedzovať kategóriu subjektov, ktoré by mali z hľadiska právneho zastúpenia odlišné postavenie a tak im de facto nepriznaním nákladov, právo upierať a z hľadiska ostatných subjektov, týchto diskriminovať. Nesúhlasil s argumentom navrhovateľa, že vedľajší účastník musí mať zo svojej podstaty, odborný aparát na poskytnutie právnej pomoci spotrebiteľom. Uviedol, že vedľajší účastník, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov a vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosť zbraní“. Preto je v konaní zastúpené advokátmi, ktorí sú ochotní takéto zastupovanie zrealizovať. Súčasne žiadali náhradu trov odvolacieho konania, vo výške 24,41 eur.

Dňa 27.11.2013, bolo odvolaciemu súdu doručené písomné doplnenie vyjadrenia vedľajšieho účastníka a odporcu, k podanému odvolaniu navrhovateľa, v ktorom uvádzajú, že predmetnú zmluvu, od ktorej odvodzuje navrhovateľ svoj nárok v tomto konaní, považujú jednoznačne za zmluvu spotrebiteľskú, s poukazom na čo, aj pre prípad, ak bola uzatvorená podľa Obchodného zákonníka, vzťahujú sa na ňu príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Zákonníka obchodného. Poukázali na to, že spotrebiteľské právo bolo etablované do právneho poriadku Slovenskej republiky v rámci procesu transpozície právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. V súkromnoprávnej rovine, sú ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj v ostatných spotrebiteľských normách vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku, ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v našom právnom poriadku. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov, musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Dňom 01.05.2004, teda dňom vstupu SR do EÚ, sa stali na území SR záväznými právne akty EÚ, vrátane zmienenej smernice. Dogmatickú teóriu absolútneho obchodu, považujú v kontexte kogentnej a špeciálnej spotrebiteľskej úpravy za dnešného stavu spoločenského vývoja, za prekonanú. Pokiaľ by sa pripustil opak, vytvorila by sa dvojkoľajnosť pri posudzovaní spotrebiteľských vzťahov, čo by nedôvodne spotrebiteľov poškodzovalo. Dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka, vrátane možnosti zmluvného vylúčenia viacerých dispozitívnych ustanovení na škodu spotrebiteľa, (napr. započítanie plnenia dlžníka, resp. inštitút premlčania, inštitút ručenia a podobne), t.j. právneho kódexu určeného pre podnikateľov, je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko samotnej koncepcii spotrebiteľských vzťahov, ktorá predpokladá laický prístup k uzatváraniu zmlúv zo strany spotrebiteľov, zodpovedá a je prirodzenejšia, všeobecná úprava záväzkov podľa Občianskeho zákonníka. Rovnako obsah pojmu dobré mravy, ktorý sa spája s Občianskym zákonníkom zo vzťahov medzi dodávateľom a spotrebiteľom je širší ,ako obsah pojmu férový obchodný styk. Použitie Obchodného zákonníka, ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahoch, je pre spotrebiteľa jednoznačne znevýhodňujúce, a naopak dodávateľa dostáva do výhodnejšieho postavenia. Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vylúčiť z pôsobnosti smernice 93/13/EHS iba spotrebiteľské úvery, alebo poskytovanie všetkých ostatných úverov, ktoré nespĺňajú charakter spotrebiteľských úverov, bol by tak výslovne urobil. Európska právna úprava, má zjavne za cieľ zjednotiť pravidlá, ktoré upravujú spotrebiteľské vzťahy všeobecne, ako aj špeciálne poskytovanie spotrebiteľských úverov na území členských štátov. Poukázali na to, že je potrebné zdôrazniť, že platná právna úprava na území SR, ktorá má svoj základ v predpisoch EÚ, používa výlučne termín spotrebiteľský úver, pod ktorý spadá dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme pôžičky, úveru, alebo v inej právnej forme, resp. obdobnej finančnej pomoci. Uviedli, že v uplynulých rokoch, došlo k veľkej zmene v typoch úverov, ktoré sú k dispozícii a sú využívané spotrebiteľmi. Súčasne sa objavili nové formy spotrebiteľského úveru a ich rozvoj stále pokračuje. Poukázali na to, čo sa za úverovú zmluvu považuje podľa Obchodného zákonníka, ktoré náležitosti vyžaduje v porovnaní s Občianskym zákonníkom. Uviedli, že každý právny úkon je vždy potrebné posudzovať podľa obsahu a nie podľa toho, ako je označený. Nesúhlasili s názorom právnych teoretikov, podľa ktorých sa len v dôsledku technického rozmachu elektronického peňažného styku, má stať väčšina spotrebiteľských úverov absolútnym obchodom. Pokiaľ by sa v kontexte s nimi prednesenou argumentáciou, zotrvávalo na paušálne aplikovanom Obchodnom zákonníku pri každej formulárovej zmluve, ktorá je označená dodávateľom ako zmluva úverová, sklzlo by sa do povrchnosti, ktorá opomína obsah hodnoteného právneho úkonu a zároveň by sa ignorovala zmena spoločenskej situácie a predovšetkým kogentná úprava spotrebiteľských zmlúv, vrátane zmlúv o spotrebiteľských úveroch.

Zastával teda jednoznačne názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere, bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru, sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. V súvislosti s doplnením písomného vyjadrenia k podanému odvolaniu, uplatnil náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 24,41 eur a to za 1 úkon právnej pomoci á 16,60 eur - písomné vyjadrenie a k tomu prináležiaci režijný paušál á 7,81 eur.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto je potrebné ho podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť. O odvolaní navrhovateľa, rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu, podľa § 214 ods. 2 O.s.p..

Rozsudok okresného súdu vychádza zo správnych skutkových zistení, na ktoré boli aplikované správne právne predpisy, je odôvodnený v súlade s kritériami uvedenými v ust. § 157 ods. 2, O.s.p. je správny a presvedčivý, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s odôvodnením rozsudku okresného súdu, stotožňuje.

Zároveň však považuje za potrebné k dôvodom odvolania navrhovateľa, uviesť nasledovné:

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh, určený čo do dôvodu aj výšky predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Takéto uznanie, zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový, alebo pre omyl právny, nenastávajú právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu, zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo, že v čase uznania neexistoval.

Predovšetkým odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporcom, je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia, je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Správny bol záver okresného súdu, že v danom prípade, pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu, došlo k nekalej obchodnej praktike. Z dokazovania jasne vyplynulo, že zmienka o premlčaní dlhu v texte zmluvy o uznaní záväzku, je síce uvedená, ale je účelovo znevýraznená, zvýraznená je

len tá časť, ktorá sa týka uznania záväzku, bez zmienky o jeho premlčaní, pričom text uznania dlhu, bol vopred navrhovateľom naformulovaný. V texte nie je zmienka o tom, že by bol odporca riadne oboznámený, s významom uznania premlčaného záväzku. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa, došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktoré predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa, pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi. Správny je teda záver súdu prvého stupňa, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je neplatná, pretože sa prieči dobrým mravom. Správny je s poukazom na vykonané dokazovanie, predovšetkým na skutočnosti uvedené vo výpovedi odporcu aj záver, že navrhovateľ pred uplatnením tejto pohľadávky na súde, predložil odporcovi na podpis Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, ktorú odporca podpísal bez toho, aby jej obsahu porozumel, rovnako ako aj otázke premlčania, aby bol informovaný o následkoch uznania záväzku a teda nepochybne táto dohoda, bola v jeho neprospech.

Nedôvodnou je aj odvolacia námietka navrhovateľa, spočívajúca v tom, že v danom prípade došlo k účinkom uznania dlhu podľa § 110, ods. 1 O.s.p., pre ktoré zákon nevyžaduje vedomosť odporcu, ako dlžníka o tom, že v čase uznania dlhu, bol tento premlčaný, v nadväznosti na čo, došlo k prerušeniu premlčania. Paralelne s právnou úpravou samostatného zabezpečovacieho inštitútu uznania dlhu podľa § 558 OZ, upravuje Občiansky zákonník uznanie práva v ust. § 110, ods. 1 O.s.p., zo znenia ktorého nevyplýva, že by nebolo možné uznať premlčaný dlh. Avšak ak uznanie práva dlžníkom, má mať právne dôsledky v podobe prerušenia premlčania, je potrebné, aby došlo k uznaniu práva čo do dôvodu, ako aj do výšky. Pokiaľ ide o uznanie čo do dôvodu, tento musí byť jednoznačne vyvoditeľný,

teda písomné uznanie práva, musí povinne obsahovať nezameniteľný dôvod vzniku záväzku a jeho výšku, bez akýchkoľvek výhrad. V preskúmvanej veci, však z obsahu dohody o uznaní dlhu vyplýva, že pôvodným veriteľom odporcu nebola spoločnosť GE MONEY a.s. uvedená v dohode o uznaní záväzku, ale obchodná spoločnosť GE Capital Multiservis k.s. Neurčitosť záväzku spôsobuje aj bližšie nešpecifikovaná istina vo výške 99,58 eur, keďže nie je zrejmé o ktoré splátky má ísť, prípadne čo istina zahŕňa, obsahuje uznávané náklady na bližšie nešpecifikované inkasné konanie, bez zjavného právneho dôvodu. Za týchto okolností rozhodne nemožno hovoriť, že zo strany odporcu, došlo k uznaniu dlhu, čo do právneho dôvodu, čím pochopiteľne nemohli nastať ani právne dôsledky, v podobe prerušenia premičania, v zmysle ust. § 110, ods. 1 O.s.p.. Pokiaľ prvostupňový súd vyhodnotil s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, Dohodu o uznaní záväzku za neplatný právny úkon z hľadiska jej rozporu s dobrými mravmi vychádzajúc z ust. § 39 OZ, ako aj z dôvodu nedostatku slobodnej vôle na strane odporcu z hľadiska ust. § 37, ods. 1 OZ, je jeho záver v celom rozsahu správny a odvolací súd sa s ním plne identifikuje a navyš dodáva, že ho tento nemožno považovať za platný, ani z dôvodu jeho neurčitosti.

Z týchto dôvodov, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p., rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny potvrdil a to aj vo vzťahu k priznaným trovám konania, o ktorých

rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. podľa zásady úspechu, pretože navrhovateľ bol v konaní neúspešný, čím mu vznikla povinnosť nahradiť trovy úspešným účastníkom, teda odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi, ktorí si náhradu trov konania uplatnili.

Trovy konania odporcu a vedľajšieho účastníka, predstavovali náklady za právnu službu advokáta, ktorých výšku a spôsob určenia upravuje vyhl. č. 655/2004 Z. z. (ďalej len „AT“).

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že uplatnená náhrada trov konania vedľajšieho účastníka, predstavuje neúčelné náklady za právne služby, a to tak z hľadiska jednotlivých úkonov právnej služby, tak z personálneho aspektu, keďže členovia vedľajšieho účastníka, majú právnické vzdelanie a samotné združenie, má byť spôsobilé na poskytnutie kvalifikovanej pomoci spotrebiteľovi. Uvedené námietky navrhovateľa, nemožno akceptovať.

Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2, ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, (ako aj z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 25 O.s.p.), aj za situácie, že účastník (aj vedľajší účastník, vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti, ako účastníka konania), má zaručenú právnym poriadkom, možnosť právnej pomoci.

Vedľajší účastník a odporca, využili svoje právo, na právne zastúpenie v tomto konaní, preto je potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny, podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z..

Okresný súd priznal správne, ako náhradu trov konania vedľajšieho účastníka a odporcu, ich náklady na právnu službu advokáta, a to podľa AT, ktoré správne vo svojom rozsudku špecifikoval.

Zároveň odvolací súd dodáva, že navrhovateľ sa v odvolaní dovoľáva aplikácie ust. § 150, ods. 2 O.s.p. - moderačného práva súdu, avšak aj túto námietku, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú, pretože v konaní, neboli splnené zákonné predpoklady, umožňujúce v jeho prospech, náhradu trov konania moderovať. Nepochybne síce v konaní ide o drobný spor, predpokladom aplikácie tohto ustanovenia je však to, že trovy konania predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu, ako sama pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože priznané trovy konania, len nepatrne presahujú výšku pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Pokiaľ ide o náhradu cestovného, právneho zástupcu odporcu a vedľajšieho účastníka, v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní dňa 15.4.2013, tento nárok vyplýval z ust. § 15a/ vyhl.č. 655/2004 Z.z. a tieto trovy rozhodne nemožno považovať za neúčelné a nehospodárne, pretože vznikli v príčinnej súvislosti s účinným bránením práv odporcu, pričom neexistuje žiadne zákonné obmedzenie, ukladajúce tomu, ktorému účastníkovi v súdnom konaní, zvoliť si zástupcu z radov advokátov, ktorý by mal sídlieť v obvode súdu, ktorý vec

prejednávava. Tak odporca, ako aj vedľajší účastník, využili len ústavnú možnosť slobodnej voľby zástupcu v konaní, čo nemôže ísť rozhodne na ich ťarchu a pokiaľ v súvislosti s potrebnými úkonmi na účelne bránenie práva, vznikli zástupcovi trovy z titulu cestovných náhrad, nie je relevantný dôvod, aby tieto znášali za situácie, že v konaní boli v celom rozsahu úspešní. Každý má právo na to, aby aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci, bol zastúpený advokátom, ktoré ústavné právo možno uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, či by voľba miestneho advokáta, bola spojená s menšími trovami.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov, nepovažoval odvolanie navrhovateľa ani v tomto smere, za spôsobilé na iné, než potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

O trovách odvolacieho konania, rozhodol odvolací súd podľa § 224 ,ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1, § 151,ods. 1 O.s.p. tak, že priznal úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, trovy z titulu trov právneho zastúpenia, a to za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 16,60 eur (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhl.č. 655/2004 Z.z.), režijný paušál 7,81 eur (§ 16 ods. 3), spolu trovy 24,41. Odvolací súd nepriznal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania, za nimi uplatnený úkon právnej pomoci a to doplnenie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 25.11.2013, doručený odvolaciemu súdu dňa 27.11.2013 vo výške 16,60 eur a k tomu prináležiaci uplatnený paušál 7,81 eur, pretože tieto vzniknuté trovy vyhodnotil ako nehospodárne a neúčelne vynaložené, keďže tak odporca, ako aj vedľajší účastník, mali zákonnú možnosť sa k podanému odvolaniu písomne vyjadriť, ktorú možnosť aj využili a to podaním písomného vyjadrenia zo dňa 19.07.2013, doručeného súdu dňa 23.07.2013, kde sa mohli vyjadriť ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam, ktoré boli navrhovateľom, ako odvolacie dôvody uplatnené, a ktoré považovali za potrebné uviesť za účelom bránenia práva, teda z hľadiska účelnosti a efektivity, mali v ňom možnosť uviesť aj tie skutočnosti, ktoré následne uvádzali v doplnení vyjadrenia, pretože žiadne ďalšie podanie navrhovateľa, ako reakcia na ich prvotné písomné vyjadrenie, im už doručované nebolo. Pokiaľ sa rozhodli postupovať iným spôsobom, nie je zákonný dôvod pripísať vznik týchto trov, na ťarchu účastníka, ktorému v konaní vznikla povinnosť nahradiť im trovy, avšak vzniknuté výlučne efektívne a účelne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.